

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

της 15ης Νοεμβρίου 2018*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα κατά του ΡΚΚ με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας – Δέσμευση κεφαλαίων – Αρμοδιότητα του Συμβουλίου – Δυνατότητα να χαρακτηριστεί μια αρχή τρίτου κράτους ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ – Πραγματική βάση των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων – Αναφορά σε τρομοκρατικές πράξεις – Δικαστικός έλεγχος – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας»

Στην υπόθεση T-316/14,

Kurdistan Workers' Party (PKK), εκπροσωπούμενο από τις A. van Eik, T. Buruma και από τον M. Wijngaarden, δικηγόρους,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου αρχικώς από τους F. Naert και G. Étienne, στη συνέχεια από τον M. Naert και την H. Marcos Fraile,

καθού,

υποστηριζόμενου από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τις C. Brodie και V. Kaye, στη συνέχεια από την C. Brodie και τον S. Brandon, στη συνέχεια από τις C. Brodie, C. Crane και R. Fadoju, στη συνέχεια από τις C. Brodie, R. Fadoju και P. Nevill, και τέλος από την R. Fadoju,

και από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον F. Castillo de la Torre και την D. Gauci, στη συνέχεια από τις D. Gauci και J. Norris-Usher και από τον Θ. Ραμόπουλο, και τέλος από την J. Norris-Usher και τους Θ. Ραμόπουλο και R. Tricot,

παρεμβαίνοντες,

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα, αρχικώς, την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 125/2014 του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων έναντι ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 714/2013 (ΕΕ 2014, L 40, σ. 9), κατά το μέτρο που η πράξη αυτή αφορά το προσφεύγον, καθώς και, μεταγενέστερα, την ακύρωση άλλων συνακόλουθων πράξεων, κατά το μέτρο που αυτές το αφορούν,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Frimodt Nielsen, πρόεδρο, V. Kreuschitz, I. S. Forrester (εισηγητή), N. Róltorak και E. Perillo, δικαστές,

γραμματέας: K. Guzdek, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Απριλίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001 το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέδωσε το ψήφισμα 1373 (2001), με το οποίο καθορίστηκαν στρατηγικές για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας με κάθε μέσο, ειδικότερα δε για την καταπολέμηση της χρηματοδοτήσεώς της.
- 2 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, κρίνοντας ότι ήταν αναγκαία η δράση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υιοθέτησε την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 93). Το άρθρο 2 της κοινής θέσεως 2001/931 προβλέπει, ειδικότερα, τη δέσμευση των κεφαλαίων και άλλων χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που μετέχουν σε τρομοκρατικές πράξεις και αναγράφονται στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα της κοινής αυτής θέσεως.
- 3 Την ίδια ημέρα, προκειμένου να θέσει σε εφαρμογή σε επίπεδο Ένωσης τα μέτρα που διαλαμβάνονται στην κοινή θέση 2001/931, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 70), καθώς και την απόφαση 2001/927/ΕΚ, για την κατάρτιση του καταλόγου που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2001, L 344, σ. 83). Το όνομα του προσφεύγοντος δεν περιλαμβάνονταν στον αρχικό αυτό κατάλογο.
- 4 Στις 2 Μαΐου 2002 το Συμβούλιο υιοθέτησε την κοινή θέση 2002/340/ΚΕΠΠΑ σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2002, L 116, σ. 75). Στο παράρτημα της κοινής θέσεως 2002/340 επικαιροποιείται ο κατάλογος των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην κοινή θέση 2001/931 και προστίθεται, μεταξύ άλλων, το όνομα του Kurdistan Workers' Party (PKK), ήτοι του προσφεύγοντος, το οποίο προσδιορίζεται ως εξής: «Εργατικό Κόμμα Κουρδιστάν (Kurdistan Workers Party – PKK)».
- 5 Την ίδια ημέρα το Συμβούλιο εξέδωσε επίσης την απόφαση 2002/334/ΕΚ, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και την κατάργηση της απόφασης 2001/927/ΕΚ (ΕΕ 2002, L 116, σ. 33). Η απόφαση αυτή προσέθεσε το όνομα του PKK στον κατάλογο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, όπως ακριβώς παρειτίθετο και στο παράρτημα της κοινής θέσεως 2002/340.

- 6 Οι ανωτέρω πράξεις έχουν έκτοτε συχνά επικαιροποιηθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001. Το όνομα του ΡΚΚ εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στους καταλόγους των ομάδων και οντοτήτων έναντι των οποίων ισχύουν τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται από τις προμνησθείσες πράξεις και οι οποίοι προσαρτώνται σε αυτές (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι). Από τις 2 Απριλίου 2004, το όνομα της οντότητας που αναγράφεται στους επίμαχους καταλόγους είναι «Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (ΡΚΚ) (άλλως “KADEK” ή “KONGRA-GEL”)».
- 7 Ειδικότερα, στις 10 Φεβρουαρίου 2014 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 125/2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 714/2013 (ΕΕ 2014, L 40, σ. 9), με τον οποίο διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον. Η αιτιολογική έκθεση που συνόδευε τον κανονισμό 125/2004 βασιζόταν, μεταξύ άλλων, σε μια απόφαση του Home Secretary (Υπουργού Εσωτερικών, Ηνωμένο Βασίλειο), της 29ης Μαρτίου 2001, για την απαγόρευση του ΡΚΚ δυνάμει του UK Terrorism Act 2000 (νόμου του Ηνωμένου Βασιλείου του 2000 κατά της τρομοκρατίας) (στο εξής: απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου), όπως συμπληρώθηκε με απόφαση της 14ης Ιουλίου 2006 που τέθηκε σε ισχύ στις 14 Αυγούστου 2006, στην οποία διαπιστωνόταν ότι το «KADEK» και το «Kongra Gel Kurdistan» αποτελούσαν άλλες ονομασίες του ΡΚΚ (στο εξής: απόφαση της 14ης Ιουλίου 2006), σε μια απόφαση της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής που χαρακτήριζε το ΡΚΚ ως «αλλοδαπή τρομοκρατική οργάνωση» (foreign terrorist organisation) δυνάμει του τμήματος 219 του US Immigration and Nationality Act (νόμου των Ηνωμένων Πολιτειών περί μεταναστεύσεως και ιθαγενείας), όπως έχει τροποποιηθεί (στο εξής: χαρακτηρισμός ως FTO), και σε μια απόφαση της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής που χαρακτήριζε το ΡΚΚ ως «ειδικά χαρακτηρισμένο παγκόσμιο τρομοκράτη» (specially designated global terrorist) δυνάμει του Executive Order n° 13224 (προεδρικού διατάγματος υπ' αριθ. 13224) (στο εξής: χαρακτηρισμός ως SDGT). Στην αιτιολογική αυτή έκθεση παρετίθετο επίσης κατάλογος πολλών περιστατικών που συνέβησαν μεταξύ Νοεμβρίου 2003 και Οκτωβρίου 2011, τα οποία χαρακτηρίζονταν ως τρομοκρατικές πράξεις και αποδίδονταν στο ΡΚΚ, καθώς και σειρά αποφάσεων που έχουν εκδοθεί από δικαστήρια κρατικής ασφαλείας της Δημοκρατίας της Τουρκίας. Ο κανονισμός 125/2014 αποτελούσε το αρχικό αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής.

Διαδικασία και εξελίξεις κατά τη δίκη

- 8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Μαΐου 2014, το προσφεύγον άσκησε την υπό κρίση προσφυγή με την οποία ζητούσε την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 125/2014, στο μέτρο που το αφορούσε, και τη μη εφαρμογή του κανονισμού 2580/2001 ως προς αυτό.
- 9 Στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας, με δικόγραφο της 15ης Σεπτεμβρίου 2014, το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως, στο οποίο προσήρτησε, μεταξύ άλλων, την απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2006, τον χαρακτηρισμό ως FTO, τον χαρακτηρισμό ως SDGT, ορισμένες ετήσιες εκθέσεις του Office of the US Coordinator for counterterrorism of the US Department of State (γραφείου του αμερικανού συντονιστή για την αντιτρομοκρατία του Υπουργείου Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών, Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής), καθώς και σειρά άρθρων του Τύπου. Με δικόγραφο της 31ης Μαρτίου 2015, το Συμβούλιο κατέθεσε εν συνεχεία υπόμνημα ανταπαντήσεως, στο οποίο επισύναψε, μεταξύ άλλων, αποσπάσματα από απόφαση της 23ης Απριλίου 2013 του cour d'appel de Paris (εφετείου Παρισίων, Γαλλία) και από απόφαση της 21ης Μαΐου 2014 του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία).

- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 2014, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Με διάταξη της 7ης Ιανουαρίου 2015, εκδοθείσα δυνάμει του άρθρου 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Μαρτίου 2015, η Επιτροπή υπέβαλε το υπόμνημά της παρεμβάσεως. Το προσφεύγον και το Συμβούλιο υπέβαλαν αμφότερα τις παρατηρήσεις τους εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Ιουνίου 2015, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Με απόφαση του προέδρου του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Αυγούστου 2015, εκδοθείσα δυνάμει του άρθρου 144, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η εν λόγω αίτηση παρεμβάσεως έγινε δεκτή, των δικαιωμάτων του Ηνωμένου Βασιλείου περιοριζομένων, ωστόσο, σε εκείνα που προβλέπει το άρθρο 116, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991.
- 12 Με απόφαση της 16ης Μαΐου 2016, ληφθείσα δυνάμει του άρθρου 70, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου ανέστειλε τη διαδικασία έως την έκδοση των αποφάσεων επί των υποθέσεων Α κ.λπ. (C-158/14), Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P) και Συμβούλιο κατά Χαμάς (C-79/15 P). Μετά την έκδοση των αποφάσεων της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202), της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Χαμάς (C-79/15 P, EU:C:2017:584), η διαδικασία συνεχίστηκε αυτοδικαίως.
- 13 Με απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2017, ληφθείσα στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 89, παράγραφος 3, σημείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των αποφάσεων της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202), της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Χαμάς (C-79/15 P, EU:C:2017:584).
- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Σεπτεμβρίου 2017, το προσφεύγον υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί των αποφάσεων της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202), της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Χαμάς (C-79/15 P, EU:C:2017:584). Αφενός, υποστηρίζει ότι η απόφαση της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202), δεν διευθετεί κατά τρόπο οριστικό τα νομικά ζητήματα που ανακύπτουν στο πλαίσιο του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που αυτό προβάλλει. Αφετέρου, κατά την άποψή του, από τις αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Χαμάς (C-79/15 P, EU:C:2017:584), προκύπτει ότι ένας κατάλογος περιστατικών που χαρακτηρίζονται ως τρομοκρατικές πράξεις, όπως αυτός που χρησιμοποιήθηκε εν προκειμένω, δεν μπορεί να θεωρηθεί απόφαση αρμόδιας εθνικής αρχής· ότι το Συμβούλιο οφείλει να παρέχει, με τις αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν αποφάσεις αρχών τρίτων κρατών, τα στοιχεία εκ των οποίων δύναται να συναχθεί ότι βεβαιώθηκε για τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας του προσφεύγοντος, κάτι που παρέλειψε να πράξει εν προκειμένω, και ότι η πάροδος σημαντικού χρόνου από την έκδοση των εθνικών αποφάσεων που χρησίμευσαν ως βάση για την αρχική εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους συνεπάγεται ενδεχομένως υποχρέωση του Συμβουλίου να προβάλει πρόσθετα επιχειρήματα για να δικαιολογήσει τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους. Το προσφεύγον προσκομίζει, επίσης, απόφαση του *cour d'appel de Bruxelles* (εφετείου Βρυξελλών, Βέλγιο) της 14ης Σεπτεμβρίου 2017 (στο εξής: απόφαση του εφετείου

Βρυξελλών), που αποφαινεται ότι το προσφεύγον δεν ήταν δυνατόν να χαρακτηριστεί ως τρομοκρατική οργάνωση και ότι οι πράξεις που αποδίδονται στα Γεράκια της Λευτεριάς του Κουρδιστάν (ΤΑΚ) δεν ήταν δυνατόν να καταλογισθούν στο ΡΚΚ.

- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Οκτωβρίου 2017, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί των αποφάσεων της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202), της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Χαμάς (C-79/15 P, EU:C:2017:584). Υποστηρίζουν ότι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει το προσφεύγον πρέπει να απορριφθούν υπό το πρίσμα της απόφασης της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202). Επιπλέον, κατά την άποψή τους, με την απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), επιβεβαιώνεται ότι το Συμβούλιο δύναται να στηριχθεί σε αποφάσεις αρχών τρίτων κρατών και σε στοιχεία που δεν αποτελούν αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών προκειμένου να διατηρήσει το όνομα του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους.
- 16 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 790/2014, της 22ας Ιουλίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 125/2014 (ΕΕ 2014, L 217, σ. 1), διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον, χωρίς να τροποποιηθούν οι λόγοι που δικαιολογούσαν τη διατήρηση του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο.
- 17 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Αυγούστου 2014, το προσφεύγον ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματά του ώστε οι λόγοι ακυρώσεως και τα αιτήματα του να καλύπτουν *mutatis mutandis* τον κανονισμό 790/2014 και την αιτιολογική έκθεση που τον συνοδεύει. Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Σεπτεμβρίου 2014, το Συμβούλιο δεν προέβαλε αντιρρήσεις στο αίτημα του προσφεύγοντος και παρέπεμψε *mutatis mutandis* στο υπόμνημά του αντικρούσεως.
- 18 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/513 του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 2015, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014 (ΕΕ 2015, L 82, σ. 1), καθώς και με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/521 του Συμβουλίου, της ίδιας ημέρας, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2014/483/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2015, L 82, σ. 107), διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον.
- 19 Με έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2015, που κοινοποιήθηκε στο προσφεύγον την 1η Απριλίου 2015, το Συμβούλιο απέστειλε στο τελευταίο την αιτιολογική έκθεση σχετικά με τη διατήρηση του ονόματός του στους επίμαχους καταλόγους. Με το έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2015, το Συμβούλιο δήλωσε, σε απάντηση στα επιχειρήματα που προέβαλε το προσφεύγον, ότι το γεγονός ότι υπάρχουν κουρδικές ομάδες μεταξύ εκείνων που μάχονται κατά του «Ισλαμικού Κράτους» δεν επηρέαζε την εκτίμησή του ότι το ΡΚΚ πληρούσε τα κριτήρια χαρακτηρισμού που προβλέπονται στην κοινή θέση 2001/931. Στην αιτιολογική έκθεση που επισυνάφθηκε στο έγγραφο αυτό, το Συμβούλιο στηριζόταν σε τρεις ομάδες εθνικών αποφάσεων, ήτοι, πρώτον, στην απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, όπως συμπληρώθηκε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2006, δεύτερον, στον χαρακτηρισμό ως FTO καθώς και στον χαρακτηρισμό ως SDGT και, τρίτον, σε μια απόφαση της 2ας Νοεμβρίου 2011 του *tribunal de grande instance de Paris* (πρωτοδικείου Παρισίων, Γαλλία) με την οποία καταδικαζόταν το κουρδικό πολιτιστικό κέντρο *Ahmet Kaya* για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση με σκοπό την προετοιμασία τρομοκρατικής πράξεως και για χρηματοδότηση τρομοκρατικής δραστηριότητας, η οποία επικυρώθηκε σε δεύτερο βαθμό με απόφαση της 23ης Απριλίου 2013 του *cour d'appel de Paris* (εφετείου Παρισίων) και, κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, με απόφαση της 21ης Μαΐου 2014 του *Cour de cassation* (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία) (στο εξής, από κοινού: γαλλικές δικαστικές αποφάσεις). Το Συμβούλιο διαπίστωνε ότι καθεμιά από τις ανωτέρω εθνικές αποφάσεις αποτελούσε απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1,

παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και ότι αυτές εξακολουθούσαν να ισχύουν. Ανέφερε, περαιτέρω, ότι είχε εξετάσει αν υπήρχαν στη διάθεσή του στοιχεία που να συνηγορούν υπέρ της διαγραφής του ονόματος του ΡΚΚ από τους επίμαχους καταλόγους και δεν είχε βρει κανένα. Ανέφερε, επίσης, ότι θεωρούσε ότι οι λόγοι που είχαν δικαιολογήσει την εγγραφή του ονόματος του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους εξακολουθούσαν να ισχύουν και κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το όνομα του ΡΚΚ έπρεπε να διατηρηθεί στους επίμαχους καταλόγους.

- 20 Επιπλέον, σε παράρτημα της αιτιολογικής εκθέσεως παρείχεται περιγραφή κάθε εθνικής αποφάσεως, η οποία περιελάμβανε παρουσίαση του ορισμού της τρομοκρατίας κατά το εθνικό δίκαιο, περιγραφή των εφαρμοστέων εθνικών διοικητικών και δικαστικών διαδικασιών, σύνοψη του διαδικαστικού ιστορικού και της συνέχειας που δόθηκε στην εν λόγω εθνική απόφαση, σύνοψη των συμπερασμάτων στα οποία είχαν καταλήξει οι αρμόδιες αρχές σε σχέση με το προσφεύγον, περιγραφή των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων είχαν στηριχθεί οι εν λόγω αρμόδιες αρχές και τη διαπίστωση ότι τα πραγματικά αυτά περιστατικά συνιστούσαν τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931. Αντιθέτως, η ανωτέρω αιτιολογική έκθεση δεν περιείχε πλέον αναφορά στις αποφάσεις των δικαστηρίων κρατικής ασφαλείας της Δημοκρατίας της Τουρκίας ούτε κατάλογο περιστατικών τα οποία χαρακτηρίστηκαν ως τρομοκρατικές πράξεις που αποδίδονται στο προσφεύγον, όπως οι προηγούμενες αιτιολογικές εκθέσεις.
- 21 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Μαΐου 2015, το προσφεύγον ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματά του ώστε οι λόγοι ακυρώσεως και τα αιτήματά του να καλύπτουν *mutatis mutandis* τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/513, την απόφαση 2015/521 και την αιτιολογική έκθεση που συνόδευε τις πράξεις αυτές. Με το υπόμνημα προσαρμογής, το προσφεύγον υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τις εξελίξεις σε σχέση με τη συμμετοχή του ΡΚΚ στην καταπολέμηση του «Ισλαμικού Κράτους». Όσον αφορά την απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, αμφισβητεί ότι ασκεί επιρροή το γεγονός ότι αυτή επικυρώθηκε τον Δεκέμβριο του 2014 κατόπιν επανεξετάσεως, στο μέτρο που η αίτηση για επανεξέταση δεν είχε υποβληθεί από αυτό. Υποστηρίζει, επίσης, ότι η περιεχόμενη στην αιτιολογική έκθεση περιγραφή περιστατικών τα οποία έλαβαν χώρα το 2014 και στα οποία στηρίχθηκε ο Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου είναι υπερβολικά ασαφής ώστε να μπορεί να συναχθεί ότι τα περιστατικά αυτά συνιστούν τρομοκρατικές πράξεις που καταλογίζονται στο ΡΚΚ. Αρνείται επίσης ότι υπέχει ευθύνη για τα εν λόγω περιστατικά, τα οποία προκάλεσε ομάδα διακριτή σε σχέση με το ΡΚΚ, και αμφισβητεί ότι αυτά μπορούν να χαρακτηρισθούν ως τρομοκρατικές πράξεις. Ομοίως, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό ως FTO και τον χαρακτηρισμό ως SDGT, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι η περιγραφή των περιστατικών που καταλογίζονται σε αυτό είναι υπερβολικά ασαφής ώστε να μπορεί να συναχθεί ότι πρόκειται για τρομοκρατικές πράξεις καταλογιστέες στο ΡΚΚ. Όσον αφορά τις γαλλικές δικαστικές αποφάσεις, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη καθότι αφορούν οντότητα διαφορετική από το ΡΚΚ και στηρίζονται σε μη εξακριβωμένα πληροφοριακά στοιχεία.
- 22 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Ιουνίου 2015, το Συμβούλιο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί του αιτήματος του προσφεύγοντος για προσαρμογή των αιτημάτων του. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο αμφισβήτησε, μεταξύ άλλων, ότι το προσφεύγον είχε τηρήσει τα προβλεπόμενα στο άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991 και παρέπεμψε *mutatis mutandis* στο υπόμνημά του αντικρούσεως. Ωστόσο, το Συμβούλιο δεν εξέφρασε καμία αντίρρηση ως προς την ουσιαστική διεύρυνση του αντικειμένου της προσφυγής που ζήτησε το προσφεύγον.
- 23 Ακολούθως, το όνομα του προσφεύγοντος διατηρήθηκε στους επίμαχους καταλόγους σε κάθε εξαμηνιαία επανεξέταση. Κατά συνέπεια, το προσφεύγον ζήτησε να του επιτραπεί να προσαρμόσει τα αιτήματά του ώστε οι λόγοι ακυρώσεως και τα αιτήματά του να καλύπτουν *mutatis mutandis* τις νέες πράξεις που εξέδωσε το Συμβούλιο.

- 24 Συγκεκριμένα, με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/1325 του Συμβουλίου, της 31ης Ιουλίου 2015, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2015/513 (ΕΕ 2015, L 206, σ. 12), καθώς και με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/1334 του Συμβουλίου, της ίδιας ημέρας, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και σχετικά με την κατάργηση της απόφασης 2015/521 (ΕΕ 2015, L 206, σ. 61), διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον, χωρίς να τροποποιηθεί ο λόγος που δικαιολογούσε τη διατήρηση του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο.
- 25 Με υπόμνημα προσαρμογής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Σεπτεμβρίου 2015, σύμφωνα με το άρθρο 86, παράγραφοι 2 έως 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, το προσφεύγον προσάρμοσε το δικόγραφο της προσφυγής ώστε να καλύπτει επίσης και την ακύρωση του κανονισμού 2015/1325 και της αποφάσεως 2015/1334, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές το αφορούν. Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Οκτωβρίου 2015, το Συμβούλιο δήλωσε ότι είχε λάβει γνώση της εν λόγω προσαρμογής.
- 26 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/2425 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2015, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2015/1325 (ΕΕ 2015, L 334, σ. 1), διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον, χωρίς να τροποποιηθεί ο λόγος που δικαιολογούσε τη διατήρηση του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο.
- 27 Με υπόμνημα προσαρμογής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Φεβρουαρίου 2016, το προσφεύγον προσάρμοσε το δικόγραφο της προσφυγής ώστε να καλύπτει επίσης και την ακύρωση του κανονισμού 2015/2425, κατά το μέτρο που αυτός το αφορά. Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Μαρτίου 2016, το Συμβούλιο δήλωσε ότι είχε λάβει γνώση της εν λόγω προσαρμογής.
- 28 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/1127 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2015/2425 (ΕΕ 2016, L 188, σ. 1), διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον, χωρίς να τροποποιηθεί ο λόγος που δικαιολογούσε τη διατήρηση του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο.
- 29 Με υπόμνημα προσαρμογής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Σεπτεμβρίου 2016, το προσφεύγον προσάρμοσε το δικόγραφο της προσφυγής ώστε να καλύπτει επίσης και την ακύρωση του κανονισμού 2016/1127, κατά το μέτρο που αυτός το αφορά.
- 30 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/150 του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2017, που να εφαρμόζει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και να καταργεί τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/1127 (ΕΕ 2017, L 23, σ. 3), διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον, χωρίς να τροποποιηθεί ο λόγος που δικαιολογούσε τη διατήρηση του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο.
- 31 Με υπόμνημα προσαρμογής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Μαρτίου 2017, το προσφεύγον προσάρμοσε το δικόγραφο της προσφυγής ώστε να καλύπτει επίσης και την ακύρωση του κανονισμού 2017/150, στο μέτρο που το αφορά. Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Αυγούστου 2017, το Συμβούλιο δήλωσε ότι είχε λάβει γνώση της εν λόγω προσαρμογής. Επιπλέον, επικαλέσθηκε τις αποφάσεις της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202), της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Χαμάς (C-79/15 P, EU:C:2017:584), για να υποστηρίξει ότι η προσφυγή έπρεπε να απορριφθεί.

- 32 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/1420 του Συμβουλίου, της 4ης Αυγούστου 2017, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/150 (ΕΕ 2017, L 204, σ. 3), καθώς και με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426 του Συμβουλίου, της ίδιας ημέρας, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2017/154 (ΕΕ 2017, L 204, σ. 95), διατηρήθηκαν τα περιοριστικά μέτρα που είχαν επιβληθεί στο προσφεύγον, χωρίς να τροποποιηθεί ο λόγος που δικαιολογούσε τη διατήρηση του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο.
- 33 Με υπόμνημα προσαρμογής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Σεπτεμβρίου 2017, το προσφεύγον προσάρμοσε το δικόγραφο της προσφυγής ώστε να καλύπτει επίσης και την ακύρωση του κανονισμού 2017/1420 και της αποφάσεως 2017/1426, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές το αφορούν. Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Οκτωβρίου 2017, το Συμβούλιο δήλωσε ότι είχε λάβει γνώση της εν λόγω προσαρμογής. Επιπλέον, όσον αφορά την προσκομισθείσα από το προσφεύγον απόφαση του *cour d'appel de Bruxelles* (εφετείου Βρυξελλών, Βέλγιο), το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η απόφαση αυτή δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τον χαρακτηρισμό του προσφεύγοντος ως τρομοκρατικής οργανώσεως. Πρώτον, με την εν λόγω απόφαση αναγνωρίζεται ότι ο μη χαρακτηρισμός του ΡΚΚ ως τρομοκρατικής οργανώσεως οφείλεται στις ιδιαιτερότητες του βελγικού ποινικού δικαίου. Δεύτερον, στην απόφαση του *cour d'appel de Bruxelles* (εφετείου Βρυξελλών) υπογραμμίζεται ότι διαπράχθηκαν πράξεις βίας στο πλαίσιο της συγκρούσεως μεταξύ του προσφεύγοντος και των τουρκικών αρχών μετά τη λήξη της καταπάσεως του πυρός του 2015. Τρίτον, με την απόφασή του, το *cour d'appel de Bruxelles* (εφετείο Βρυξελλών) έκρινε ότι δεν ήταν δυνατό να συναχθεί με βεβαιότητα ότι οι ενέργειες των ΤΑΚ μπορούσαν να καταλογισθούν στο ΡΚΚ βάσει της δικογραφίας, πλην όμως στην απόφαση μνημονευόταν μια γερμανική δικαστική απόφαση που κατέληγε σε αντίθετο συμπέρασμα.
- 34 Κατόπιν προτάσεως του τρίτου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να παραπέμψει την υπόθεση σε πενταμελές τμήμα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 35 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 36 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 16ης Απριλίου 2018. Με την ευκαιρία αυτή, το προσφεύγον, υπενθυμίζοντας παράλληλα την άποψή του ως προς τη σημασία του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου για την ερμηνεία της έννοιας της τρομοκρατικής πράξεως, ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο σχετικά με την απόφασή του να παραιτηθεί από τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, πράγμα που σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζήτησεως. Κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως περατώθηκε η προφορική διαδικασία και άρχισε η διάσκεψη για την έκδοση αποφάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

- 37 Κατόπιν των προσαρμογών των αιτημάτων του, το προσφεύγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει, κατά το μέτρο που το αφορούν, τους εκτελεστικούς κανονισμούς 125/2014, 790/2014, 2015/513, 2015/1325, 2015/2425, 2016/1127, 2017/150 και 2017/1420, τις αποφάσεις 2015/521, 2015/1334 και 2017/1426, καθώς και τις αιτιολογικές εκθέσεις που συνοδεύουν τις πράξεις αυτές (στο εξής: προσβαλλόμενες πράξεις)·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

- 38 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της·
 - να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 39 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το προσφεύγον προβάλλει, κατ' ουσίαν, οκτώ λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, από τον οποίο το προσφεύγον παραιτήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αντλείται από παραβίαση του διεθνούς δικαίου για τις ένοπλες συρράξεις. Ειδικότερα, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι η κοινή θέση 2001/931 αντιβαίνει στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο καθότι αφορά πράξεις οι οποίες, στο πλαίσιο ένοπλης συρράξεως μη έχουσας διεθνή χαρακτήρα, δεν συνιστούν εγκλήματα πολέμου και είναι θεμιτές βάσει του δικαίου των ενόπλων συρράξεων. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931, καθόσον το ΡΚΚ χαρακτηρίζεται ως τρομοκρατική οργάνωση. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, καθόσον οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν στηρίζονται σε απόφαση αρμόδιας εθνικής αρχής. Οι προσβαλλόμενες πράξεις πρέπει, μεταξύ άλλων, να ακυρωθούν καθόσον στηρίζονται εν μέρει σε αποφάσεις τρίτων κρατών. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 51 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθόσον οι προσβαλλόμενες πράξεις στηρίζονται εν μέρει σε πληροφορίες που συνελέγησαν μέσω βασανιστηρίων και κακομεταχειρίσεων. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, καθόσον το Συμβούλιο δεν προέβη σε προσήκουσα επανεξέταση της καταχωρίσεως του ονόματος του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους. Ο έκτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της επικουρικότητας. Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση της προβλεπόμενης στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωσης αιτιολογήσεως. Ο όγδοος λόγος ακυρώσεως αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.
- 40 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει κατ' αρχάς τον έβδομο λόγο ακυρώσεως.

Επί του εβδομού λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

- 41 Με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως, το προσφεύγον υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, καθότι δεν εξέθεσε τους πραγματικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους αποφάσισε, κατόπιν επανεξετάσεως, να διατηρήσει το όνομα του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους. Ειδικότερα, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν εξήγησε υπό ποια έννοια οι εθνικές αποφάσεις, στις οποίες στήριξε τη διατήρηση του ονόματος του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους, συνιστούσαν αποφάσεις αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931· ότι δεν ανέφερε τους λόγους που υπαγόρευαν τη λήψη των εν λόγω αποφάσεων· ότι δεν εξέτασε αν τα περιστατικά στα οποία στηρίχθηκαν οι εθνικές αρχές μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931 και ότι δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους οι αποφάσεις αυτές επαρκούσαν για να δικαιολογηθεί η διατήρηση των περιοριστικών μέτρων εις βάρος του ΡΚΚ. Επιπλέον, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό ως FTO και τον χαρακτηρισμό ως SDGT, το Συμβούλιο δεν εξέτασε αν υπήρχαν αποτελεσματικές δικονομικές εγγυήσεις στις ΗΠΑ.
- 42 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την ορθότητα των ανωτέρω επιχειρημάτων και φρονεί ότι η αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων, σε συνδυασμό με τις πράξεις αυτές, πληροί την υποχρέωση αιτιολογήσεως που αυτό υπέχει. Ειδικότερα, οι λόγοι που οδήγησαν στην αρχική εγγραφή του

ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους εξακολουθούν να ισχύουν. Όσον αφορά την απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, το Συμβούλιο στηρίζεται στην απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου* (T-256/07, EU:T:2008:461), η οποία αφορά την ίδια υπουργική απόφαση και με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο είχε τηρήσει την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, καθόσον παρέπεμψε στην υπουργική αυτή απόφαση, καθώς και σε κατάλογο περιστατικών που χαρακτηρίζονται ως τρομοκρατικές πράξεις. Όσον αφορά τους χαρακτηρισμούς ως FTO και ως SDGT, το Συμβούλιο υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι τα στοιχεία που περιέχονται στην αιτιολογική έκθεση ήταν αρκούντως ακριβή ώστε να είναι το προσφεύγον σε θέση να ασκήσει προσφυγές ενώπιον των αρμόδιων εθνικών αρχών και ότι οι παρασχεθείσες ενδείξεις πληρούν την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, όπως αυτή καθορίστηκε με τις αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, *Συμβούλιο κατά LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, *Συμβούλιο κατά Χαμάς* (C-79/15 P, EU:C:2017:584).

- 43 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής πράξεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και καθιερώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον θιγόμενο ικανές ενδείξεις ώστε αυτός να είναι σε θέση να γνωρίζει αν η εν λόγω πράξη είναι βάσιμη ή αν, ενδεχομένως, ενέχει πλημμέλεια δυνάμενη να αποτελέσει λόγο αμφισβήτησεως του κύρους της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξεως αυτής (βλ. αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, *Συμβούλιο κατά LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 28ης Μαΐου 2013, *Trabelsi κ.λπ. κατά Συμβουλίου*, T-187/11, EU:T:2013:273, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 44 Στην αιτιολογία τέτοιας πράξεως πρέπει επομένως, εν πάση περιπτώσει, να εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά και οι νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, *Συμβούλιο κατά LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 45 Συνακόλουθα, κατά πάγια νομολογία, τόσο η αιτιολογία αρχικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων όσο και η αιτιολογία των μεταγενεστέρων αποφάσεων πρέπει να αφορά όχι μόνον τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής της κοινής θέσεως 2001/931 και του κανονισμού 2580/2001, αλλά επίσης και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, ότι πρέπει να ληφθεί έναντι του θιγόμενου το μέτρο της δεσμεύσεως κεφαλαίων (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2012, *Συμβούλιο κατά Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 52· της 16ης Οκτωβρίου 2014, *LTTE κατά Συμβουλίου*, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 162, και της 25ης Μαρτίου 2015, *Central Bank of Iran κατά Συμβουλίου*, T-563/12, EU:T:2015:187, σκέψη 55).
- 46 Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο οφείλει να γνωστοποιεί στο θιγόμενο από τα περιοριστικά μέτρα πρόσωπο ή την οντότητα τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους κρίνει ότι έπρεπε να ληφθούν τα μέτρα αυτά, εκτός αν επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια είτε της Ένωσης είτε των κρατών μελών της ή απορρέοντες από τις διεθνείς σχέσεις της Ένωσης και των κρατών μελών της αποκλείουν τη γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων. Το Συμβούλιο οφείλει, επομένως, να εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η κατά νόμο δικαιολόγηση των σχετικών μέτρων και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων αποφάσισε να τα λάβει (απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, *Melli Bank κατά Συμβουλίου*, T-246/08 και T-332/08, EU:T:2009:266, σκέψη 144).
- 47 Εξάλλου, η αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της εκάστοτε περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των

προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 141· βλ., επίσης, απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 159 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, καθόσον το ζήτημα της επάρκειας της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον έχει εκδοθεί εντός πλαισίου γνωστού στον θιγόμενο, το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του εις βάρος του ληφθέντος μέτρου (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, C-548/09 P, EU:C:2011:735, σκέψη 82).

- 48 Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία χωρεί παρέκκλιση μόνον για επιτακτικούς λόγους. Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτόχρονα με τη βλαπτική για αυτόν πράξη, καθόσον η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να θεραπευθεί από το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2011, HTTS κατά Συμβουλίου, T-562/10, EU:T:2011:716, σκέψη 32).
- 49 Κατά συνέπεια, όσον αφορά αποφάσεις με τις οποίες διατηρούνται τα εις βάρος προσώπου ή οντότητας ληφθέντα περιοριστικά μέτρα, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει, ειδικότερα, να ελέγχει, αφενός, αν έχει τηρηθεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως και, συνεπώς, αν η παρεχόμενη αιτιολογία είναι αρκούντως ακριβής και συγκεκριμένη και, αφετέρου, αν η αιτιολογία αυτή είναι τεκμηριωμένη (βλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 70 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 50 Συναφώς, πρέπει να διευκρινισθεί ότι το θιγόμενο πρόσωπο ή η θιγόμενη οντότητα δύνανται, στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκούν κατά της διατηρήσεως του ονόματός τους στον επίμαχο κατάλογο, να αμφισβητήσουν το σύνολο των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται το Συμβούλιο προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθεί να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, ανεξαρτήτως αν τα στοιχεία αυτά αντλούνται από εθνική απόφαση εκδοθείσα από αρμόδια αρχή ή από άλλες πηγές. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, εναπόκειται στο Συμβούλιο να αποδείξει το υποστατό των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει την ακρίβειά τους (βλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 71 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 51 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931 διακρίνει μεταξύ, αφενός, της αρχικής εγγραφής του ονόματος προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως, και, αφετέρου, της διατηρήσεως της εγγραφής προσώπου ή οντότητας ήδη εγγεγραμμένου στον κατάλογο αυτόν, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 58).
- 52 Επιπλέον, κατά τη νομολογία, κατά την εξέταση της διατηρήσεως του ονόματος ενός προσώπου ή μιας οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, σημασία έχει κατά πόσον, μετά την εγγραφή του ονόματος του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας στον κατάλογο αυτό ή μετά την τελευταία επανεξέταση, μεταβλήθηκε η πραγματική κατάσταση κατά τρόπον ώστε να μην μπορεί πλέον να συναχθεί το ίδιο συμπέρασμα σε σχέση με την ανάμειξη του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 46). Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι, στο πλαίσιο επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, το Συμβούλιο δύναται να διατηρήσει την εγγραφή του θιγόμενου προσώπου ή της θιγόμενης οντότητας στον

επίμαχο κατάλογο εάν εκτιμά ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, ο οποίος δικαιολόγησε την αρχική εγγραφή στον κατάλογο αυτόν. Επομένως, η διατήρηση του ονόματος προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο συνιστά, κατ' ουσίαν, παράταση της αρχικής εγγραφής (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 51).

- 53 Εξάλλου, εάν, με γνώμονα το χρονικό διάστημα που έχει παρέλθει και αναλόγως της εξελίξεως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, το γεγονός και μόνον ότι η εθνική απόφαση που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής εγγραφής παραμένει εν ισχύ δεν δύναται πλέον να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του θιγόμενου προσώπου ή της θιγόμενης οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, το Συμβούλιο οφείλει να θεμελιώσει τη διατήρηση του ονόματος του προσώπου αυτού ή της οντότητας αυτής στον εν λόγω κατάλογο επί επικαιροποιημένης αξιολογήσεως της καταστάσεως, λαμβάνοντας υπόψη πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία, τα οποία να αποδεικνύουν ότι ο εν λόγω κίνδυνος εξακολουθεί να υφίσταται (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 54).
- 54 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των αρχών πρέπει να εξετασθεί ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας των προσβαλλομένων πράξεων.
- 55 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014 διαφέρει, όσον αφορά τη δομή και το περιεχόμενο, από εκείνη των κανονισμών 2015/513, 2015/1325, 2015/2425, 2016/1127, 2017/150 και 2017/1420, καθώς και των αποφάσεων 2015/521, 2015/1334 και 2017/1426. Λόγω των διαφορών αυτών, είναι σκόπιμο να εξετασθούν χωριστά οι δύο αυτές ομάδες προσβαλλομένων πράξεων.

Όσον αφορά τους εκτελεστικούς κανονισμούς 125/2014 και 790/2014

- 56 Διαπιστώνεται, κατ' αρχάς, ότι οι εκτελεστικοί κανονισμοί 125/2014 και 790/2014 συνοδεύονται από πανομοιότυπη αιτιολογική έκθεση, διαρθρωμένη κατά τον ακόλουθο τρόπο.
- 57 Πρώτον, το Συμβούλιο παρουσιάζει συνοπτικά το ιστορικό των δραστηριοτήτων του ΡΚΚ από τη σύστασή του το 1978. Ειδικότερα, κατά το Συμβούλιο, το ΡΚΚ έχει διαπράξει πολυάριθμες τρομοκρατικές πράξεις από το 1984, οι επιθέσεις δε αυτές συνεχίστηκαν, παρά τις καταπαύσεις πυρός που κήρυξε μονομερώς το ΡΚΚ από το 2009. Εν συνεχεία, το Συμβούλιο παραθέτει κατάλογο 69 περιστατικών που συνέβησαν μεταξύ 14ης Νοεμβρίου 2003 και 19ης Οκτωβρίου 2011, τα οποία καταλογίζει στο ΡΚΚ και χαρακτηρίζει ως τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 58 Δεύτερον, το Συμβούλιο αναφέρει ότι το ΡΚΚ αποτελεί το αντικείμενο της αποφάσεως του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, που εκδόθηκε στις 29 Μαρτίου 2001, για την απαγόρευση του ΡΚΚ δυνάμει του νόμου του Ηνωμένου Βασιλείου του 2000 κατά της τρομοκρατίας και χαρακτηρίζει την απόφαση αυτή ως απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Επισημαίνει, επίσης, ότι η εν λόγω απόφαση επανεξετάσθηκε τακτικά από διοικητική επιτροπή και παραμένει σε ισχύ.
- 59 Τρίτον, το Συμβούλιο αναφέρει ότι το ΡΚΚ χαρακτηρίσθηκε ως FTO, βάσει του τμήματος 219 του νόμου των Ηνωμένων Πολιτειών περί μεταναστεύσεως και ιθαγενείας, καθώς και ως SDGT, βάσει του προεδρικού διατάγματος αριθ. 13224, εκ μέρους των αμερικανικών αρχών, και εκλαμβάνει τους χαρακτηρισμούς αυτούς ως αποφάσεις αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Επισημαίνει, επίσης, ότι κατά των ως άνω χαρακτηρισμών παρέχονται ένδικα βοηθήματα στις Ηνωμένες Πολιτείες και ότι οι χαρακτηρισμοί αυτοί εξακολουθούν να ισχύουν.

- 60 Τέλος, το Συμβούλιο αναφέρει ότι το ΡΚΚ έχει αποτελέσει αντικείμενο αρκετών αποφάσεων δικαστηρίων κρατικής ασφαλείας της Δημοκρατίας της Τουρκίας.
- 61 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Συμβούλιο στήριξε τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους, αφενός, στη διατήρηση σε ισχύ των αποφάσεων που χαρακτηρίζονται ως αποφάσεις αρμοδίων αρχών υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, και, αφετέρου, σε εκτιμήσεις του ίδιου του Συμβουλίου σχετικά με σειρά περιστατικών τα οποία καταλογίζονται στο ΡΚΚ και χαρακτηρίζονται ως τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 62 Πρέπει να εξετασθεί, κατ' αρχάς, ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας σχετικά με την εκτίμηση της φύσεως των αποφάσεων επί των οποίων στηρίχθηκε το Συμβούλιο και, εν συνεχεία, το αν το Συμβούλιο παρέθεσε επαρκώς τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι το όνομα του προσφεύγοντος έπρεπε να διατηρηθεί στους επίμαχους καταλόγους.
- *Επί της υπάρξεως αποφάσεων αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931*
- 63 Συναφώς, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι το Συμβούλιο ρητώς παραδέχεται με το υπόμνημα αντικρούσεως ότι ούτε ο κατάλογος περιστατικών που χαρακτηρίστηκαν ως τρομοκρατικές πράξεις ούτε οι αποφάσεις των δικαστηρίων κρατικής ασφαλείας της Δημοκρατίας της Τουρκίας συνιστούν αποφάσεις αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 (υπόμνημα αντικρούσεως, σημεία 56 και 119).
- 64 Δεύτερον, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό ως FTO και τον χαρακτηρισμό ως SDGT, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το προσφεύγον, από τη νομολογία προκύπτει ότι ο όρος «αρμόδια αρχή», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, δεν περιορίζεται στις αρχές των κρατών μελών, αλλά μπορεί, κατ' αρχήν, να περιλαμβάνει επίσης και αρχές τρίτων κρατών (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 22).
- 65 Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι εναπόκειται στο Συμβούλιο, προτού στηριχθεί επί αποφάσεως αρχής τρίτου κράτους, να εξακριβώσει αν η απόφαση αυτή εκδόθηκε υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 24). Το Συμβούλιο οφείλει, ως εκ τούτου, να παρέχει, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, τα στοιχεία εκ των οποίων δύναται να συναχθεί ότι βεβαιώθηκε για τον σεβασμό των δικαιωμάτων αυτών (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 31). Προς τούτο, αρκεί το Συμβούλιο να αναφέρει συνοπτικώς, με την αιτιολογική έκθεση της αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, τους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι η απόφαση του τρίτου κράτους, επί της οποίας προτίθεται να στηριχθεί, ελήφθη υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 33).
- 66 Πλην όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014 δεν περιλαμβάνει το παραμικρό στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι το Συμβούλιο όντως ήλεγξε αν οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT υιοθετήθηκαν υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Επομένως, το Συμβούλιο δεν μπορεί να αρκεστεί, όπως εν προκειμένω, στη θεωρητική διαπίστωση, χωρίς περαιτέρω διευκρινίσεις σχετικά με τη διεξαγωγή των σχετικών διαδικασιών, ότι το δίκαιο των Ηνωμένων Πολιτειών παρέχει ένδικο βοήθημα κατά του χαρακτηρισμού ως FTO, ενώ

κατά του χαρακτηρισμού ως SDGT προβλέπει δυνατότητα ασκήσεως διοικητικών και ένδικων προσφυγών. Η αιτιολογία των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014 δεν καθιστά, επομένως, σαφές αν το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωση ελέγχου που υπείχε συναφώς.

67 Εξάλλου, η αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014 δεν περιέχει ούτε ενδείξεις ως προς τους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο έκρινε ότι οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT αποτελούσαν αποφάσεις αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Η αιτιολογική έκθεση δεν διευκρινίζει δηλαδή υπό ποια έννοια οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT μπορούν να εκληφθούν ως «έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως για μια τρομοκρατική πράξη ή την απόπειρα τέλεσης ή τη συμμετοχή ή τη διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξης βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων είτε καταδίκη για τέτοιες πράξεις» κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931. Η αιτιολογική έκθεση δεν περιέχει επίσης την παραμικρή ένδειξη ότι το Συμβούλιο πράγματι εξέτασε αν τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκαν οι αμερικανικές αρχές ενέπιπταν στην έννοια της τρομοκρατικής πράξεως του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931. Από την αιτιολογία των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014 δεν καθίσταται, επομένως, σαφές αν το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωση ελέγχου που υπείχε συναφώς.

68 Τρίτον, όσον αφορά την απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο ουδόλως αιτιολογεί τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η απόφαση αυτή συνιστούσε απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Ειδικότερα, η αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014 ουδόλως περιέχει περιγραφή των λόγων στους οποίους στηρίχθηκε η απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, ούτε οποιαδήποτε ένδειξη ότι το Συμβούλιο πράγματι εξέτασε αν τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε ο Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου ενέπιπταν στην έννοια της τρομοκρατικής πράξεως του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931. Στο πλαίσιο αυτό, η απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου* (T-256/07, EU:T:2008:461), την οποία παραθέτει το Συμβούλιο στο υπόμνημα αντικρούσεως, δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον, στην εν λόγω υπόθεση, η προσφεύγουσα δεν είχε αμφισβητήσει τον χαρακτηρισμό της αποφάσεως του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου ως αποφάσεως αρμόδιας εθνικής αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.

– *Επί των ειδικών και συγκεκριμένων λόγων για τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους*

69 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι το Συμβούλιο είχε εκπληρώσει την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως ως προς την ύπαρξη τουλάχιστον μίας αποφάσεως αρμόδιας εθνικής αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, πρέπει να υπομνησθεί ότι εφόσον, με γνώμονα το χρονικό διάστημα που εν τω μεταξύ παρήλθε και αναλόγως της εξελίξεως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, το γεγονός και μόνον ότι η εθνική απόφαση που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής εγγραφής παραμένει εν ισχύ δεν δύναται πλέον να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του θιγόμενου προσώπου ή της θιγόμενης οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, το Συμβούλιο οφείλει να θεμελιώσει τη διατήρηση της εγγραφής του προσώπου αυτού ή της οντότητας αυτής στον εν λόγω κατάλογο επί επικαιροποιημένης αξιολογήσεως της καταστάσεως, λαμβάνοντας υπόψη πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία, τα οποία να αποδεικνύουν ότι ο εν λόγω κίνδυνος εξακολουθεί να υφίσταται (βλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, *Συμβούλιο κατά LTTE*, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

70 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι έχει μεσολαβήσει σημαντικό χρονικό διάστημα μεταξύ της εκδόσεως των αποφάσεων που χρησίμευσαν ως βάση της αρχικής εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους και της εκδόσεως των εκτελεστικών

κανονισμών 125/2014 και 790/2014, καθώς και μεταξύ της αρχικής εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους και της εκδόσεως των εν λόγω πράξεων. Συγκεκριμένα, η απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου χρονολογείται από το 2001, ο χαρακτηρισμός του ΡΚΚ ως FTO χρονολογείται από το 1997, ο χαρακτηρισμός του ΡΚΚ ως SDGT χρονολογείται από το 2001, η αρχική εγγραφή του ονόματος του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους χρονολογείται από το 2002, ενώ οι εκτελεστικοί κανονισμοί 125/2014 και 790/2014 εκδόθηκαν το 2014. Τέτοιο δε χρονικό διάστημα άνω των δέκα ετών αποτελεί, αυτό καθαυτό, στοιχείο που δικαιολογεί το συμπέρασμα ότι οι περιεχόμενες στην απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου εκτιμήσεις και οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT δεν επαρκούσαν πλέον για να αξιολογηθεί αν εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσφεύγοντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες κατά τον χρόνο εκδόσεως των εν λόγω πράξεων.

- 71 Επιπλέον, όπως ανέφερε το Συμβούλιο στην αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014, από το 2009 το προσφεύγον έχει συχνά κηρύξει μονομερές κατάπαυση του πυρός. Επιπροσθέτως, μολοντί δεν υπάρχει σχετική μνεία στην αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014, το προσφεύγον ορθώς επισημαίνει ότι το 2012 και το 2013 διεξήχθησαν ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις μεταξύ του ΡΚΚ και της Τουρκικής Κυβερνήσεως. Ειδικότερα, στις 21 Μαρτίου 2013, ο Abdullah Öcalan απηύθυνε έκκληση για ειρήνη. Με ανακοινωθέν Τύπου της 21ης Μαρτίου 2013, η Ύπατος Εκπρόσωπος της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας Catherine Ashton και ο αρμόδιος για τη Διεύρυνση και την Ευρωπαϊκή Πολιτική Γειτονίας Επίτροπος Štefan Füle προέβησαν σε κοινή δήλωση, επικροτώντας την πρόσκληση του Abdullah Öcalan προς το ΡΚΚ να καταθέσει τα όπλα και να αποσυρθεί εκτός των συνόρων της Τουρκίας, παροτρύνοντας όλα τα μέρη να εργασθούν ακατάπαυστα προκειμένου να επέλθει ειρήνη και ευημερία για όλους τους πολίτες της Τουρκίας και παρέχοντας πλήρη στήριξη στην ειρηνευτική διαδικασία.
- 72 Το Συμβούλιο όφειλε, επομένως, να στηρίξει τη διατήρηση του ονόματος του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους επί πιο προσφάτων στοιχείων, τα οποία να αποδεικνύουν ότι εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσφεύγοντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες. Ως εκ τούτου, συνάγεται ότι η απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου και οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT, ακόμη και αν εξακολουθούσαν να ισχύουν, δεν συνιστούσαν, αφεαυτών, επαρκή δικαιολογητική βάση για την έκδοση των κανονισμών 125/2014 και 790/2014, κατά το μέτρο που αφορούν το προσφεύγον.
- 73 Βεβαίως, στην αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014, το Συμβούλιο στηρίζεται επίσης, αφενός, στο γεγονός ότι ομάδες που πρόσκεινται στο ΡΚΚ διενήργησαν τρομοκρατικές επιθέσεις παρά τις μονομερείς καταπαύσεις του πυρός που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 71 ανωτέρω και, αφετέρου, σε κατάλογο με 69 περιστατικά χαρακτηριζόμενα ως τρομοκρατικές πράξεις και καταλογιζόμενα στο ΡΚΚ, που είναι στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου και των χαρακτηρισμών ως FTO και ως SDGT. Από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι τα εν λόγω περιστατικά αντλούνται από αποφάσεις αρμοδίων αρχών κρατών μελών.
- 74 Στο πλαίσιο αυτό, αφενός, από τη νομολογία προκύπτει ότι, μολοντί το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 ορίζει ότι το Συμβούλιο οφείλει να προβαίνει, τουλάχιστον ανά εξάμηνο, σε επανεξέταση, προκειμένου να βεβαιώνεται ότι εξακολουθούν να συντρέχουν λόγοι για τη «διατήρηση» στον κατάλογο αυτό του ονόματος προσώπου ή οντότητας ήδη εγγεγραμμένου σε αυτόν, βάσει εθνικής αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή, η διάταξη αυτή δεν απαιτεί, εντούτοις, κάθε νέο στοιχείο στο οποίο στηρίζεται το Συμβούλιο προκειμένου να δικαιολογήσει τη διατήρηση του ονόματος του οικείου προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο να έχει αποτελέσει αντικείμενο εθνικής αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή, μεταγενέστερης εκείνης που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής εγγραφής (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 62).

- 75 Αφετέρου, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι το θιγόμενο πρόσωπο ή η θιγόμενη οντότητα δύνανται, στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκούν κατά της διατηρήσεως του ονόματός τους στον επίμαχο κατάλογο, να αμφισβητήσουν το σύνολο των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται το Συμβούλιο προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθεί να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, ανεξαρτήτως του αν τα στοιχεία αυτά αντλούνται από εθνική απόφαση εκδοθείσα από αρμόδια αρχή ή από άλλες πηγές. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στο Συμβούλιο να αποδείξει το υποστατό των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει την ακρίβεια αυτών (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 71 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 76 Εν προκειμένω, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το προσφεύγον, το Συμβούλιο είχε, επομένως, κάλλιστα τη δυνατότητα να στηριχθεί σε πληροφορίες που δεν αντλούνταν από αποφάσεις αρμόδιας αρχής, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, προκειμένου να καταλογίσει περιστατικά στο προσφεύγον και να τα χαρακτηρίσει ως τρομοκρατικές πράξεις, ώστε να δικαιολογήσει τη διατήρηση του ονόματός του στους επίμαχους καταλόγους.
- 77 Ωστόσο, στο μέτρο που το προσφεύγον αμφισβητεί, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, το αν πράγματι συνέβησαν ορισμένα εξ αυτών των περιστατικών, τη δυνατότητα καταλογισμού στο ΡΚΚ άλλων εξ αυτών ή τις περιστάσεις υπό τις οποίες τα περιστατικά αυτά έλαβαν χώρα, απόκειται στο Συμβούλιο να αποδείξει το υποστατό των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και στο Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει την ακρίβεια αυτών, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 75 ανωτέρω.
- 78 Πλην όλως, λόγω του συνοπτικού χαρακτήρα των πληροφοριών που περιέχονται στην αιτιολογική έκθεση, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο σε σχέση με τα περιστατικά που αμφισβητεί το προσφεύγον. Πράγματι, όπως υποστηρίζει και το προσφεύγον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογική έκθεση των εκτελεστικών κανονισμών 125/2014 και 790/2014 δεν περιέχει καμία ένδειξη ως προς τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το Συμβούλιο για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα επίμαχα περιστατικά αποδείχθηκαν, είναι καταλογιστέα στο προσφεύγον και πληρούν όλα τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 79 Ως προς τα περιστατικά, το υποστατό και η δυνατότητα καταλογισμού των οποίων δεν αμφισβητούνται από το προσφεύγον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα περιστατικά αυτά είναι προγενέστερα των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 71 ανωτέρω και, επομένως, δεν είναι δυνατόν να θεραπεύσουν την έλλειψη αιτιολογίας που διαπιστώθηκε στη σκέψη 72 ανωτέρω.

– Συμπέρασμα

- 80 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς, με την αιτιολογική έκθεση που συνοδεύει τους εκτελεστικούς κανονισμούς 125/2014 και 790/2014, την εκτίμησή του ως προς την ύπαρξη μίας ή περισσοτέρων αποφάσεων αρμοδίων αρχών, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ούτε προσδιόρισε επαρκώς τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους. Επομένως, συνάγεται ότι οι εκτελεστικοί κανονισμοί 125/2014 και 790/2014 περιέχουν ανεπαρκή αιτιολογία.

Όσον αφορά τους εκτελεστικούς κανονισμούς 2015/513, 2015/1325, 2015/2425, 2016/1127, 2017/150 και 2017/1420, καθώς και τις αποφάσεις 2015/521, 2015/1334 και 2017/1426

- 81 Προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι οι εκτελεστικοί κανονισμοί 2015/513, 2015/1325, 2015/2425, 2016/1127, 2017/150 και 2017/1420, καθώς και οι αποφάσεις 2015/521, 2015/1334 και 2017/1426 συνοδεύονται από πανομοιότυπη αιτιολογική έκθεση, διαρθρωμένη ως ακολούθως.
- 82 Στην αιτιολογική έκθεση, το Συμβούλιο αναφέρει κατ' αρχάς ότι στηρίχθηκε στην ύπαρξη αποφάσεων τις οποίες χαρακτηρίζει ως αποφάσεις αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, τουτέστιν στην απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, όπως συμπληρώθηκε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 2006, στον χαρακτηρισμό ως FTO καθώς και στον χαρακτηρισμό ως SDGT, και στις γαλλικές δικαστικές αποφάσεις. Το Συμβούλιο αναφέρει, συναφώς, ότι εξέτασε τα πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζονταν οι αποφάσεις αυτές και έκρινε ότι αυτά ενέπιπταν πράγματι στις έννοιες «τρομοκρατικές πράξεις» και «ομάδες και οντότητες που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις» κατά το άρθρο 1, παράγραφοι 2 και 3, της κοινής θέσεως 2001/931 (αιτιολογική έκθεση, σημεία 1 έως 7).
- 83 Εν συνεχεία, το Συμβούλιο διαπιστώνει ότι οι προμνησθείσες αποφάσεις αρμοδίων αρχών εξακολουθούν να ισχύουν. Επιπλέον, το Συμβούλιο αναφέρει ότι εξέτασε αν υπήρχαν στη διάθεσή του στοιχεία τα οποία συνηγορούσαν υπέρ της διαγραφής του ονόματος του ΡΚΚ από τους επίμαχους καταλόγους και δηλώνει ότι δεν βρήκε κανένα τέτοιο στοιχείο. Φρονεί, επίσης, ότι οι λόγοι για τους οποίους το όνομα του ΡΚΚ είχε εγγραφεί στους επίμαχους καταλόγους εξακολουθούν να συντρέχουν (αιτιολογική έκθεση, σημεία 8 έως 10).
- 84 Βάσει των προεκτεθέντων, το Συμβούλιο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το όνομα του ΡΚΚ πρέπει να διατηρηθεί στους επίμαχους καταλόγους (αιτιολογική έκθεση, σημείο 11).
- 85 Επιπλέον, η αιτιολογική έκθεση περιέχει σε παράρτημα αναλυτική περιγραφή καθεμίας εκ των αποφάσεων των αρμοδίων αρχών που παρατέθηκαν στη σκέψη 82 ανωτέρω, η οποία περιλαμβάνει παρουσίαση του ορισμού της τρομοκρατίας κατά το εθνικό δίκαιο, περιγραφή των εφαρμοστέων εθνικών διοικητικών και δικαστικών διαδικασιών, σύνοψη του διαδικαστικού ιστορικού και της συνέχειας που δόθηκε στην εν λόγω εθνική απόφαση, σύνοψη των συμπερασμάτων στα οποία είχαν καταλήξει οι αρμόδιες αρχές σε σχέση με το προσφεύγον, περιγραφή των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων είχαν στηριχθεί οι εν λόγω αρμόδιες αρχές και τη διαπίστωση ότι τα πραγματικά αυτά περιστατικά συνιστούσαν τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 86 Τουτέστιν, πρώτον, όσον αφορά το παράρτημα Α της αιτιολογικής εκθέσεως το οποίο αναφέρεται στην απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, το Συμβούλιο αναφέρει στο παράρτημα αυτό, μεταξύ άλλων, ότι η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε το 2001 καθότι ο τότε Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου είχε λόγους να πιστεύει ότι το ΡΚΚ είχε διαπράξει και συμμετάσχει σε τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, της κοινής θέσεως 2001/931 (σημεία 3, 4 και 16). Το Συμβούλιο αναφέρει συναφώς ότι οι επίμαχες τρομοκρατικές πράξεις περιελάμβαναν τρομοκρατικές επιθέσεις που καταλογίζονταν στο ΡΚΚ από το 1984 και ότι το ΡΚΚ είχε πραγματοποιήσει τρομοκρατική εκστρατεία με στόχο συμφέροντα και επενδύσεις της δύσης στις αρχές της δεκαετίας του 1990, προκειμένου να αυξηθεί η πίεση στην Τουρκική Κυβέρνηση. Επισημαίνει ότι, μολονότι το ΡΚΚ φαινόταν να έχει εγκαταλείψει την εκστρατεία αυτή μεταξύ του 1995 και του 1999, εξακολούθησε να απειλεί τα τουρκικά τουριστικά θέρετρα. Το Συμβούλιο αναφέρει ότι, κατά την άποψή του, τα πραγματικά αυτά περιστατικά εμπίπτουν στους στόχους που ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημεία i και ii, της κοινής θέσεως 2001/931 και στις πράξεις βίας που απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο iii, στοιχεία α', γ', δ', στ', ζ' και θ', της κοινής θέσεως 2001/931 (σημείο 16).

- 87 Το Συμβούλιο επισημαίνει επίσης ότι, στις 3 Δεκεμβρίου 2014, ο Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου αποφάσισε να απορρίψει αίτηση για άρση της απαγορεύσεως του ΡΚΚ και να διατηρήσει την απαγόρευση αυτή. Το Συμβούλιο αναφέρει συναφώς ότι, βάσει των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, ο Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου είχε λόγους να πιστεύει ότι το ΡΚΚ εξακολουθούσε να εμπλέκεται σε τρομοκρατικές πράξεις στο μέτρο που είχε διαπράξει και συμμετάσχει σε τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, της κοινής θέσεως 2001/931. Το Συμβούλιο επισημαίνει δε ότι ο Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου στηρίχθηκε, μεταξύ άλλων, στο γεγονός ότι το ΡΚΚ διέπραξε τρεις διαφορετικές επιθέσεις τον Μάιο του 2014, μία εκ των οποίων πραγματοποιήθηκε στις 13 Μαΐου 2014 και είχε ως αποτέλεσμα να τραυματισθούν δύο στρατιώτες στο εργοτάξιο ενός προκεχωρημένου στρατιωτικού φυλακίου στο Tunceli (Τουρκία), καθώς και στο γεγονός ότι το ΡΚΚ επιτέθηκε τον Αύγουστο του 2014 κατά σταθμού ηλεκτροπαραγωγής και απήγαγε τρεις Κινέζους μηχανικούς (σημείο 17). Το Συμβούλιο αναφέρει, επίσης, ότι, τον Οκτώβριο του 2014, το ΡΚΚ προειδοποίησε ότι, εάν η Δημοκρατία της Τουρκίας δεν επενέβαινε κατά του «Ισλαμικού Κράτους», η εύθραυστη ειρηνευτική διαδικασία στην οποία συμμετείχε θα κατέρρεε (σημείο 18).
- 88 Τέλος, το Συμβούλιο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τα στοιχεία που παρατίθενται στις σκέψεις 86 και 87 ανωτέρω αντιστοιχούν στους στόχους που ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημεία i και ii, της κοινής θέσεως 2001/931 και στις τρομοκρατικές πράξεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο iii, στοιχεία α', γ', δ', στ' έως θ', της κοινής θέσεως 2001/931 (σημείο 19).
- 89 Δεύτερον, όσον αφορά το παράρτημα Β της αιτιολογικής εκθέσεως το οποίο αναφέρεται στις γαλλικές δικαστικές αποφάσεις, το Συμβούλιο αναφέρει στο παράρτημα αυτό, μεταξύ άλλων, ότι το *tribunal de grande instance de Paris* (πρωτοδικείο Παρισίων) καταδίκασε, με την από 2 Νοεμβρίου 2011 απόφασή του, την οργάνωση CCK Ahmet Kaya για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση με σκοπό την προετοιμασία τρομοκρατικής πράξεως και για χρηματοδότηση τρομοκρατικής δραστηριότητας. Το Συμβούλιο επισημαίνει δε, αφενός, ότι η καταδίκη αυτή επικυρώθηκε σε δεύτερο βαθμό από το *cour d'appel de Paris* (εφετείο Παρισίων) με την από 23 Απριλίου 2013 απόφασή του και, κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, από το *Cour de Cassation* (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) με την από 21 Μαΐου 2014 απόφασή του και, αφετέρου, ότι τα τρία αυτά δικαστήρια έκριναν με τις αντίστοιχες αποφάσεις τους ότι η οργάνωση CCK Ahmet Kaya αποτελούσε τη «νόμιμη βιτρίνα» του ΡΚΚ στη Γαλλία (σημεία 11 έως 14, 20 και 21). Το Συμβούλιο επισημαίνει, εξάλλου, ότι το *tribunal de grande instance de Paris* (πρωτοδικείο Παρισίων) και το *cour d'appel de Paris* (εφετείο Παρισίων) έκριναν ότι το ΡΚΚ μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «τρομοκρατική οργάνωση». Το Συμβούλιο επισημαίνει, συναφώς, ότι το *cour d'appel de Paris* (εφετείο Παρισίων) στηρίχθηκε, μεταξύ άλλων, σε σειρά επιθέσεων που διενεργήθηκαν στην Τουρκία το 2005 και το 2006 και καταλογίζονται άμεσα στο ΡΚΚ ή στα ΤΑΚ, που έπρεπε να θεωρηθούν ως η ένοπλη πτέρυγα του ΡΚΚ, καθώς και σε σειρά εμπρησμών και επιθέσεων με βόμβες μολότοφ στη Γαλλία και στη Γερμανία το 2007 (σημεία 15 έως 19). Το Συμβούλιο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι τρομοκρατικές πράξεις, τις οποίες τα γαλλικά δικαστήρια καταλογίζουν στο ΡΚΚ, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο i, του άρθρου 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο ii, και του άρθρου 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο iii, στοιχεία α' και β', της κοινής θέσεως 2001/931 (σημείο 22).
- 90 Τρίτον, όσον αφορά το παράρτημα Γ της αιτιολογικής εκθέσεως το οποίο αναφέρεται στους χαρακτηρισμούς ως FTO και ως SDGT, το Συμβούλιο αναφέρει στο παράρτημα αυτό, μεταξύ άλλων, ότι ο χαρακτηρισμός ως FTO υιοθετήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1997, ο δε χαρακτηρισμός ως SDGT στις 31 Οκτωβρίου 2001 (σημεία 3 και 4).
- 91 Επισημαίνει, εν συνεχεία, ότι οι χαρακτηρισμοί ως FTO επανεξετάζονται αυτεπαγγέλτως ανά πενταετία από τον United States Secretary of State (Υπουργό Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών, Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής), εφόσον δεν έχει εν τω μεταξύ υποβληθεί αίτηση ανακλήσεως του χαρακτηρισμού. Η θιγόμενη οντότητα μπορεί επίσης να ζητήσει η ίδια, κάθε δύο έτη, την ανάκληση του χαρακτηρισμού της, προσκομίζοντας αποδεικτικά στοιχεία που να καταδεικνύουν ότι οι

περιστάσεις επί των οποίων στηρίχθηκε ο χαρακτηρισμός της ως FTO έχουν μεταβληθεί ουσιαστικά. Ο Υπουργός Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών και το United States Congress (Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών, Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής) μπορούν επίσης να ανακαλέσουν αυτεπαγγέλτως έναν χαρακτηρισμό ως FTO. Επιπλέον, η θιγόμενη οντότητα μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά του χαρακτηρισμού της ως FTO ενώπιον του Circuit Court of Appeals for the District of Columbia (ομοσπονδιακού εφετείου της περιφέρειας της Κολούμπια, Ηνωμένες Πολιτείες). Όσον αφορά τους χαρακτηρισμούς ως SDGT, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι δεν υπόκειται σε περιοδική επανεξέταση, αλλά μπορούν να προσβληθούν ενώπιον των ομοσπονδιακών δικαστηρίων (σημεία 8 έως 11). Επιπλέον, το Συμβούλιο διαπιστώνει ότι οι χαρακτηρισμοί του προσφεύγοντος ως FTO και ως SDGT δεν έχουν προσβληθεί ενώπιον των αμερικανικών δικαστηρίων και δεν αποτελούν αντικείμενο καμίας εκκρεμούς δίκης (σημεία 11 και 12). Λαμβανομένων υπόψη των διαδικασιών επανεξετάσεως και της περιγραφής των διαθέσιμων μέσων δικαστικής προστασίας, το Συμβούλιο φρονεί ότι η εφαρμοστέα νομοθεσία των ΗΠΑ διασφαλίζει την προστασία των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (σημείο 13).

- 92 Το Συμβούλιο επισημαίνει, επίσης, ότι, για τους χαρακτηρισμούς ως FTO και ως SDGT, οι αμερικανικές αρχές στηρίχθηκαν, μεταξύ άλλων, σε επιθέσεις που διέπραξε το ΡΚΚ. Αναφέρει, συναφώς, ότι η καταρτισθείσα από το Υπουργείο Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών ετήσια έκθεση του 2013 για την τρομοκρατία περιέχει τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους υιοθετήθηκε και διατηρείται ο χαρακτηρισμός του ΡΚΚ ως FTO, που είναι μία επίθεση κατά τουρκικής στρατιωτικής φάλαγγας στις 22 Αυγούστου 2012, κατά την οποία πέντε στρατιώτες σκοτώθηκαν και επτά ακόμη τραυματίστηκαν, η απαγωγή τριών Τούρκων πολιτικών το καλοκαίρι του 2012, μια βομβιστική επίθεση στις 4 Νοεμβρίου 2012 που πραγματοποιήθηκε πλησίον ενός χώρου όπου τελείτο γάμος και κατά την οποία σκοτώθηκαν δύο παιδιά, τραυματίστηκαν 26 άτομα και υπέστησαν ζημίες πολλά εμπορικά κτήρια, καθώς και ένοπλες συγκρούσεις στις 18 Νοεμβρίου 2012, οι οποίες προκάλεσαν τον θάνατο πέντε στρατιωτών και τον τραυματισμό ενός ακόμη. Το Συμβούλιο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τα περιστατικά αυτά αντιστοιχούν στους στόχους που ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημεία i, ii ή iii, της κοινής θέσεως 2001/931 και στις τρομοκρατικές πράξεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημεία iii, στοιχεία α' έως γ' και στ', της κοινής θέσεως 2001/931 (σημεία 14 έως 17).
- 93 Εκ των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το Συμβούλιο στήριξε τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους, αφενός, στη διατήρηση σε ισχύ των αποφάσεων που χαρακτηρίζονται ως αποφάσεις αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, και, αφετέρου, στις εκτιμήσεις του ίδιου του Συμβουλίου ότι δεν υπήρχαν στοιχεία που να συνηγορούν υπέρ της διαγραφής του ονόματος του ΡΚΚ από τους επίμαχους καταλόγους, ενώ εξακολουθούσαν να συντρέχουν οι λόγοι εκείνοι που είχαν δικαιολογήσει την εγγραφή του ονόματος του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους.
- 94 Το Γενικό Δικαστήριο φρονεί ότι πρέπει να εξετασθεί κατ' αρχάς ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας σχετικά με τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο έκρινε ότι το όνομα του προσφεύγοντος έπρεπε να διατηρηθεί στους επίμαχους καταλόγους.
- 95 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει κατ' αρχάς να υπομνησθεί ότι εάν, με γνώμονα το χρονικό διάστημα που εν τω μεταξύ παρήλθε και αναλόγως της εξελίξεως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, το γεγονός και μόνον ότι η εθνική απόφαση που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής εγγραφής παραμένει εν ισχύ δεν δύναται πλέον να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του θιγόμενου προσώπου ή της θιγόμενης οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, το Συμβούλιο οφείλει να θεμελιώσει τη διατήρηση του ονόματος του προσώπου αυτού ή της οντότητας αυτής στον εν λόγω κατάλογο επί επικαιροποιημένης αξιολογήσεως της καταστάσεως, λαμβάνοντας υπόψη πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία, τα οποία να αποδεικνύουν ότι ο εν λόγω κίνδυνος εξακολουθεί να υφίσταται (βλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 96 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι έχει μεσολαβήσει σημαντικό χρονικό διάστημα μεταξύ της εκδόσεως των αποφάσεων που χρησίμευσαν ως βάση της αρχικής εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους και της εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω, καθώς και μεταξύ της αρχικής εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους και της εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων. Συγκεκριμένα, η απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου χρονολογείται από το 2001. Ο χαρακτηρισμός του ΡΚΚ ως FTO χρονολογείται από το 1997 και ο χαρακτηρισμός του ΡΚΚ ως SDGT χρονολογείται από το 2001. Τέλος, η αρχική καταχώριση του ονόματος του ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους χρονολογείται από το 2002. Αντιθέτως, οι προσβαλλόμενες πράξεις που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω εκδόθηκαν μεταξύ 26ης Μαρτίου 2015 και 4ης Αυγούστου 2017.
- 97 Πλην όμως, ένα τέτοιο χρονικό διάστημα, άνω των δέκα ετών, αποτελεί, αυτό καθαυτό, στοιχείο που δικαιολογεί το συμπέρασμα ότι οι περιεχόμενες στην απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου εκτιμήσεις και οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT δεν επαρκούσαν πλέον για αξιολογηθεί αν εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσφεύγοντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων. Το Συμβούλιο όφειλε, ως εκ τούτου, να στηρίξει τη διατήρηση του ονόματος των ΡΚΚ στους επίμαχους καταλόγους επί πιο προσφάτων στοιχείων, τα οποία να αποδεικνύουν ότι εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσφεύγοντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες. Επομένως, συνάγεται ότι η απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου και οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT, έστω και και παρέμεναν σε ισχύ, δεν συνιστούσαν, αφεαυτών, επαρκή βάση για τη στήριξη των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν το προσφεύγον.
- 98 Διαπιστώνεται, βεβαίως, ότι στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω, το Συμβούλιο αναφέρει άλλα, πιο πρόσφατα στοιχεία. Τουτέστιν, μνημονεύει την έκδοση των γαλλικών δικαστικών αποφάσεων. Αναφέρει, επίσης, ορισμένα περιστατικά που καταλογίζονται στο ΡΚΚ και επί των οποίων στηρίχθηκαν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να υιοθετήσουν ή να διατηρήσουν σε ισχύ την απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, τους χαρακτηρισμούς ως FTO και ως SDGT και τις γαλλικές δικαστικές αποφάσεις. Το Συμβούλιο χαρακτηρίζει τα εν λόγω περιστατικά ως τρομοκρατικές πράξεις. Εξάλλου, το Συμβούλιο δηλώνει επίσης ότι δεν είχε εντοπίσει κάποιο στοιχείο που να συνηγορεί υπέρ της διαγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος από τους επίμαχους καταλόγους.
- 99 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο δεν παρέθεσε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι εκ των ως άνω στοιχείων μπορούσε να συναχθεί επαρκώς κατά νόμο ότι εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσφεύγοντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες.
- 100 Πρώτον, όσον αφορά τις γαλλικές δικαστικές αποφάσεις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι εκδόθηκαν μεταξύ 2ας Νοεμβρίου 2011 και 21ης Μαΐου 2014, στηρίζονται σε πολύ παλαιότερα πραγματικά στοιχεία, που ανάγονται, τα πλέον πρόσφατα εξ αυτών, σε οκτώ έως δέκα περίπου έτη πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω. Η πάροδος όμως τέτοιου χρονικού διαστήματος αποτελεί, αυτή καθαυτήν, στοιχείο που δικαιολογεί το συμπέρασμα ότι οι περιεχόμενες στις γαλλικές δικαστικές αποφάσεις εκτιμήσεις δεν επαρκούσαν πλέον για να αξιολογηθεί αν εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσφεύγοντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων αυτών πράξεων.
- 101 Επιπλέον, το προσφεύγον δεν ήταν διάδικος στις δίκες στις οποίες εκδόθηκαν οι αποφάσεις του tribunal de grande instance de Paris (πρωτοδικείου Παρισίων), του cour d'appel de Paris (εφετείου Παρισίων) και του γαλλικού Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου). Το Συμβούλιο επισημαίνει, βεβαίως, στα σημεία 13, 14 και 21 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως, ότι η οργάνωση CCK Ahmet Kaya αποτελούσε, κατά τις ανωτέρω δικαστικές αποφάσεις, τη «νόμιμη βιτρίνα» του ΡΚΚ στη Γαλλία. Ωστόσο, μια τέτοια διατύπωση είναι διφορούμενη, λαμβανομένης ιδίως

υπόψη της καταδίκης της οργάνωσης CCK Ahmet Kaya για χρηματοδότηση τρομοκρατικής δραστηριότητας λόγω της στήριξης που παρέσχε στο ΡΚΚ. Πράγματι, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η οργάνωση CCK Ahmet Kaya «παρέσχε εν γνώσει της, μέσω των οργάνων ή των εκπροσώπων της, εν προκειμένω μέσω των ταυτοποιηθέντων ανωτέρω de facto επικεφαλής, που ενεργούσαν για λογαριασμό της, πραγματική υλικοτεχνική και οικονομική στήριξη σε μια οργάνωση που έχει χαρακτηριστεί ως τρομοκρατική οργάνωση», το γαλλικό Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) επιβεβαιώνει εμμέσως ότι η οργάνωση CCK Ahmet Kaya και το ΡΚΚ πρέπει να θεωρηθούν ως δύο χωριστές οντότητες. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο δεν παραθέτει επαρκώς κατά νόμο τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι οι ανωτέρω γαλλικές δικαστικές αποφάσεις αποτελούσαν όντως αποφάσεις αρμόδιας αρχής «έναντι συγκεκριμένων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.

- 102 Ως εκ τούτου, συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι γαλλικές δικαστικές αποφάσεις, ακόμη και αν εξακολουθούν να ισχύουν, δεν αποτελούν, αυτές καθαυτές, επαρκή βάση για τη στήριξη των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω, κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν το προσφεύγον, και ούτε είναι δυνατόν να θεραπεύσουν την έλλειψη αιτιολογίας που διαπιστώθηκε στη σκέψη 97 ανωτέρω.
- 103 Δεύτερον, όσον αφορά τα περιστατικά επί των οποίων ο Υπουργός Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου στήριξε την από 3 Δεκεμβρίου 2014 απόφασή του να απορρίψει την αίτηση για άρση της απαγορεύσεως του ΡΚΚ, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με το από 26 Μαΐου 2015 υπόμνημά του περί προσαρμογής, το προσφεύγον αμφισβητεί ρητώς τη δυνατότητα καταλογισμού των εν λόγω περιστατικών στο ΡΚΚ καθώς και τον επαρκή χαρακτήρα των πληροφοριών που παρασχέθηκαν για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι τα εν λόγω περιστατικά εμπίπτουν στους στόχους που ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημεία i έως iii, της κοινής θέσεως 2001/931 και στις πράξεις βίας που απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο iii, στοιχεία α' έως ια', της κοινής θέσεως 2001/931.
- 104 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι το θιγόμενο πρόσωπο ή η θιγόμενη οντότητα δύνανται, στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκούν κατά της διατηρήσεως του ονόματός τους στον επίμαχο κατάλογο, να αμφισβητήσουν το σύνολο των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται το Συμβούλιο προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμειξεως του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, ανεξαρτήτως του αν τα στοιχεία αυτά αντλούνται από εθνική απόφαση εκδοθείσα από αρμόδια αρχή ή από άλλες πηγές. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στο Συμβούλιο να αποδείξει το υποστατό των προσβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει την ακρίβεια αυτών (βλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 71 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 105 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω δεν περιλαμβάνει το παραμικρό στοιχείο από το οποίο να είναι δυνατόν να συναχθεί ότι το Συμβούλιο πράγματι εξέτασε τα προσβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά και επιδίωξε να αποδείξει το υποστατό τους. Το Συμβούλιο δεν προσκόμισε εξάλλου, διαρκούσης της διαδικασίας, στοιχεία με σκοπό να αποδείξει το υποστατό των πραγματικών αυτών περιστατικών. Βάσει της νομολογίας που παρατέθηκε στη σκέψη 104 ανωτέρω, το Συμβούλιο δεν μπορεί να αρκεστεί, όπως εν προκειμένω, στην επανάληψη των λόγων στους οποίους στηρίχθηκε μια απόφαση αρμόδιας αρχής χωρίς το ίδιο να εξετάσει το βάσιμο των λόγων αυτών. Επομένως, η αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω, δεν καθιστά σαφές αν το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωση ελέγχου που υπείχε συναφώς ούτε παρέχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο του ως προς το υποστατό των προσβαλλομένων πραγματικών περιστατικών.

- 106 Ως εκ τούτου, συνάγεται ότι το γεγονός ότι η απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου επικυρώθηκε, τον Δεκέμβριο του 2014, με βάση ενέργειες στις οποίες φέρεται να προέβη το ΡΚΚ τον Μάιο και τον Αύγουστο του 2014, δεν είναι δυνατόν να θεραπεύσει την έλλειψη αιτιολογίας που διαπιστώθηκε με τη σκέψη 97 ανωτέρω.
- 107 Τρίτον, όσον αφορά τα περιστατικά στα οποία στηρίχθηκαν οι αμερικανικές αρχές για να υιοθετήσουν ή να διατηρήσουν τον χαρακτηρισμό ως FTO και ως SDGT, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με το από 26 Μαΐου 2015 υπόμνημά του προσαρμογής, το προσφεύγον αμφισβητεί ρητώς τον επαρκή χαρακτήρα των πληροφοριών που παρασχέθηκαν για να συναχθεί ότι τα περιστατικά αυτά εμπίπτουν στους στόχους που ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημεία i έως iii, της κοινής θέσεως 2001/931 και στις πράξεις βίας που απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο iii, στοιχεία α' έως ια', της κοινής θέσεως 2001/931.
- 108 Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι η αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω δεν περιλαμβάνει το παραμικρό στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι το Συμβούλιο πράγματι εξέτασε τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά και επιδίωξε να αποδείξει το υποστατό τους. Το Συμβούλιο δεν προσκόμισε εξάλλου, διαρκούσης της διαδικασίας, στοιχεία για να αποδείξει το υποστατό των πραγματικών αυτών περιστατικών. Αντιθέτως, το Συμβούλιο δεν είναι σε θέση να διευκρινίσει με βεβαιότητα τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους στους οποίους στηρίζονται οι χαρακτηρισμοί ως FTO και ως SDGT. Ειδικότερα, όσον αφορά τις ετήσιες εκθέσεις για την τρομοκρατία που κατήρτισε το Υπουργείο Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών, το Συμβούλιο παραδέχεται ρητώς με το υπόμνημα ανταπαντήσεως ότι, «καίτοι οι εκθέσεις αυτές μπορούν πράγματι να αντανακλούν τις πληροφορίες βάσει των οποίων οι Ηνωμένες Πολιτείες χαρακτηρίζουν μια FTO ή αποφασίζουν να διατηρήσουν τον χαρακτηρισμό της», «τούτο, ωστόσο, δεν συμβαίνει κατ' ανάγκη» (υπόμνημα ανταπαντήσεως, σημείο 115).
- 109 Υπό το πρίσμα όμως της νομολογίας που παρατέθηκε στη σκέψη 104 ανωτέρω, το Συμβούλιο δεν μπορεί να αρκεστεί, όπως εν προκειμένω, στην επανάληψη των λόγων στους οποίους στηρίχθηκε μια απόφαση αρμόδιας αρχής χωρίς να εξετάσει το ίδιο αν αυτοί είναι βάσιμοι. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι η επίμαχη απόφαση δεν έχει ληφθεί από αρμόδια αρχή κράτους μέλους. Επομένως, η αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω, δεν καθιστά σαφές αν το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωση ελέγχου που υπείχε συναφώς ούτε παρέχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του ως προς το υποστατό των προσβαλλομένων πραγματικών περιστατικών.
- 110 Τέταρτον, όσον αφορά την έλλειψη στοιχείων που να συνηγορούν υπέρ της διαγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος από τους επίμαχους καταλόγους, διαπιστώνεται ότι το προσφεύγον υπέβαλε στο Συμβούλιο ορισμένα στοιχεία τα οποία, κατά την άποψή του, μπορούσαν να συνηγορήσουν υπέρ της διαγραφής του ονόματος του ΡΚΚ από τους επίμαχους καταλόγους, ιδίως με το από 6 Μαρτίου 2015 έγγραφό του σε απάντηση στο έγγραφο του Συμβουλίου, με το οποίο το τελευταίο ενημέρωσε το προσφεύγον σχετικά με την πρόθεσή του να διατηρήσει το όνομά του στους επίμαχους καταλόγους.
- 111 Κατά τη νομολογία, όταν το θιγόμενο πρόσωπο διατυπώνει παρατηρήσεις σχετικά με την αιτιολογική έκθεση, η αρμόδια αρχή της Ένωσης έχει την υποχρέωση να εξετάσει, με επιμέλεια και αμεροληψία, το βάσιμο των προβαλλόμενων λόγων, υπό το φως των παρατηρήσεων αυτών και των ενδεχόμενων απαλλακτικών στοιχείων που επισυνάπτονται σε αυτές (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 114).
- 112 Χωρίς να εκτείνεται μέχρι την επιβολή λεπτομερούς απαντήσεως στις παρατηρήσεις που διατύπωσε το θιγόμενο πρόσωπο, η προβλεπόμενη στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως συνεπάγεται, υπό κάθε περίπτωση, ότι το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει να προσδιορίσει τους επιμέρους, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους, για τους οποίους κρίνεται ότι πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα στο θιγόμενο πρόσωπο (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 116).

- 113 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω δεν περιλαμβάνει το παραμικρό στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι το Συμβούλιο πράγματι εξέτασε τα στοιχεία που υπέβαλε το προσφεύγον. Στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων περιέχεται βέβαια μια δήλωση, κατά την οποία το Συμβούλιο εξέτασε αν υπήρχαν στη διάθεσή του στοιχεία τα οποία να συνηγορούν υπέρ της διαγραφής του ονόματος του ΡΚΚ από τους επίμαχους καταλόγους και δεν βρήκε κανένα τέτοιο στοιχείο (σημείο 9). Παρότι μια τέτοια γενικόλογη διατύπωση ενδέχεται να αρκεί οσάκις τα πρόσωπα, οι ομάδες ή οι οντότητες που θίγονται από τα μέτρα περί δεσμεύσεως κεφαλαίων δεν έχουν υποβάλει καμία παρατήρηση, τούτο δεν συντρέπει όταν, όπως εν προκειμένω, ο προσφεύγων προσκομίζει στοιχεία τα οποία, κατά την άποψή του, μπορούν να δικαιολογήσουν τη διαγραφή του ονόματός του από τους επίμαχους καταλόγους, ανεξαρτήτως του αν τα εν λόγω στοιχεία είναι βάσιμα. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, το Συμβούλιο οφείλει να δώσει σχετική απάντηση, έστω και εν συντομία, με την αιτιολογική έκθεση.
- 114 Η ως άνω έλλειψη αιτιολογίας δεν θεραπεύεται με τη μνεία, στο από 27 Μαρτίου 2015 έγγραφο του Συμβουλίου που παρατέθηκε στη σκέψη 19 ανωτέρω, ότι η ύπαρξη κourδικών ομάδων μεταξύ εκείνων που μάχονταν κατά του «Ισλαμικού Κράτους» δεν επηρέαζε την εκτίμηση του Συμβουλίου ότι το ΡΚΚ πληρούσε τα κριτήρια χαρακτηρισμού που προβλέπονται στην κοινή θέση 2001/931. Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι το έγγραφο αυτό είναι μεταγενέστερο της εκδόσεως του κανονισμού 2015/513 και της αποφάσεως 2015/521 και, αφετέρου, ότι το Συμβούλιο δεν διευκρινίζει τα συγκεκριμένα στοιχεία βάσει των οποίων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι εξακολουθούσε να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσφεύγοντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες.
- 115 Υπό το φως των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι το Συμβούλιο δεν αιτιολόγησε επαρκώς, με την αιτιολογική έκθεση που συνοδεύει τις προσβαλλόμενες πράξεις που απαριθμούνται στη σκέψη 81 ανωτέρω, τους συγκεκριμένους και ειδικούς λόγους για τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους. Ως εκ τούτου, συνάγεται ότι οι εκτελεστικοί κανονισμοί 2015/513, 2015/1325, 2015/2425, 2016/1127, 2017/150 και 2017/1420, καθώς και οι αποφάσεις 2015/521, 2015/1334 και 2017/1426 στερούνται επαρκούς αιτιολογίας.

Συμπέρασμα

- 116 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ. Ως εκ τούτου, ο έβδομος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός, η δε διαπίστωση αυτή δικαιολογεί, αφεαυτής, την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων κατά το μέτρο που αφορούν το προσφεύγον (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2011, ΗΤΤΣ κατά Συμβουλίου, Τ-562/10, ΕΥ:Τ:2011:716, σκέψη 40).
- 117 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθεισών σκέψεων, πρέπει να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν τα λοιπά επιχειρήματα και οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής. Το δε αίτημα του προσφεύγοντος με το οποίο ζητείται να κηρύξει το Γενικό Δικαστήριο τον κανονισμό 2580/2001 ανεφάρμοστο ως προς το προσφεύγον πρέπει να απορριφθεί κατόπιν της παραιτήσεως από τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, στον οποίο βασιζόταν το εν λόγω αίτημα.

Επί των διαχρονικών αποτελεσμάτων της ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων

- 118 Διαπιστώνεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις τροποποιήθηκαν με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/468 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/1420 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 7) και με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/475 του

Συμβουλίου, της ίδιας ημέρας, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931, και για την κατάργηση της απόφασης 2017/1426 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 26), που αντικατέστησαν τους επίμαχους καταλόγους από τις 23 Μαρτίου 2018 και παρέτειναν την εφαρμογή των περιοριστικών μέτρων όσον αφορά το προσφεύγον.

- 119 Επομένως, σήμερα, το προσφεύγον υπόκειται σε ένα νέο περιοριστικό μέτρο. Ως εκ τούτου, η ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων, κατά το μέτρο που αφορούν το προσφεύγον, δεν συνεπάγεται τη διαγραφή του ονόματός του από τους επίμαχους καταλόγους.
- 120 Κατά συνέπεια, δεν είναι αναγκαίο να διατηρηθούν τα αποτελέσματα των προσβαλλομένων πράξεων, κατά το μέτρο που αφορούν το προσφεύγον.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 121 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του προσφεύγοντος.
- 122 Εξάλλου, βάσει του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 125/2014 του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων έναντι ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 714/2013, κατά το μέτρο που αφορά το Kurdistan Workers' Party (PKK).
- 2) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 790/2014 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 125/2014, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 3) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/513 του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 2015, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 790/2014, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.

- 4) Ακυρώνει την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/521 του Συμβουλίου, της 26ης Μαρτίου 2015, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2014/483/ΚΕΠΠΑ, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 5) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/1325 του Συμβουλίου, της 31ης Ιουλίου 2015, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/513, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 6) Ακυρώνει την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/1334 του Συμβουλίου, της 31ης Ιουλίου 2015, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2015/521, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 7) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/2425 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2015, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/1325, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 8) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/1127 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/2425, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 9) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/150 του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2017, που να εφαρμόζει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και να καταργεί τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/1127, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 10) Ακυρώνει τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/1420 του Συμβουλίου, της 4ης Αυγούστου 2017, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2017/150, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 11) Ακυρώνει την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426 του Συμβουλίου, της 4ης Αυγούστου 2017, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2017/154, κατά το μέτρο που αφορά το ΡΚΚ.
- 12) Κατά τα λοιπά, απορρίπτει το αίτημα να κηρυχθεί ανεφάρμοστος ως προς το ΡΚΚ ο κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001 του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

- 13) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το ΡΚΚ.
- 14) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Forrester

Róttorak

Perillo

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Νοεμβρίου 2018.

(υπογραφές)